

Nieuwsbrief Hospice de Regenboog

November 2022

Voorwoord

Op het moment van schrijven hebben we net de week van de palliatieve zorg achter de rug. We hebben drie dagen de deuren van het hospice open gehad voor mensen die graag een kijkje wilden nemen in het hospice. Wederom hebben we geconstateerd dat er zeker interesse is, maar dat de drempel ook hoog is.

Afgelopen jaar was er niet voor niets een campagne van SIRE met als thema: "De dood. Praat erover, niet eroverheen." Het lijkt alsof we de dood steeds meer buiten ons leven plaatsen. We praten er liever niet over of relativeren het verdriet.

Als hospice willen we er graag aan bijdragen dat mensen stil staan bij de waarde van het praten over de dood.

Dat doen we door publieksbijeenkomsten te organiseren over wat je allemaal tegen komt in de palliatieve fase. Palliatieve zorg start op het moment dat een arts heeft uitgesproken: u wordt niet meer beter. Op termijn komt u te overlijden aan de ziekte. Dat is iets heel anders dan: ik kan niets meer voor u doen. Het liefst willen we dat die uitspraak niet meer wordt uitgesproken door een arts.

Verder hebben we voor zorgmedewerkers van de Noordwest Veluwe in de week van de palliatieve zorg de jaarlijkse branchemeeting georganiseerd. Het thema van die avond was: doodgewoon, hoe open jij een gesprek over verlies.

Als hospice vinden we het waardevol om voor burgers en medewerkers in de zorg een bijdrage te leveren aan dit gesprek. Want in het hospice hebben we dagelijks met het onderwerp te maken en mag ik met trots zeggen dat er een mooi team van verpleegkundigen en vrijwilligers klaar staat om mensen te begeleiden bij deze vragen.

Deze nieuwsbrief geeft een inkijkje in het reilen en zeilen van het hospice, door verhalen, door de laatste nieuwtjes en door (boeken) tips.

Herdenkingsdienst

Twee keer per jaar houden wij een herdenkingsdienst om de overleden gasten te herdenken, samen met de naasten. Op den duur wordt de aandacht van de omgeving minder, het leven dendert in volle vaart door. Daarom is herdenken zo belangrijk, want herdenken geeft ook toekomstperspectief.

Dat helpt om naast het verdriet ook stil te leren staan bij de mooie momenten die je samen hebt gehad met je geliefde man, vrouw, vader, moeder, kind opa, oma. Achter iedere traan van verdriet schuilt een glimlach van herinnering. Zo worden de mooie momenten een kostbaar geschenk dat je met je meedraagt en dat je blijvend kracht en vreugde geeft.

Wie bemind werd en beminde
laat meer dan een leegte achter
Hij is onvergetelijk, onherroepelijk
Zijn naam wordt genoemd,
Zijn gezicht wordt niet gewist

Even voorstellen

Graag maak ik van de gelegenheid gebruik om mijzelf voor te stellen vanwege het recente toetreden in het bestuur van Hospice de Regenboog te Nunspeet.

Mijn naam is Johan Hettema en als huisarts werkzaam in Nunspeet sinds 1992. Voor mij destijds een terugkomen in de geboorteplaats na woonachtig en werkzaam te zijn geweest in Utrecht en Eindhoven. Als echte all-rounder is het werk van huisarts mij op het lijf geschreven. De geneeskunde van de wieg tot het graf, de levensloopgeneeskunde, is boeiend in al haar facetten. Als huisartsen waren wij destijds blij met de oprichting van de hospice, en ik kan zonder reserve zeggen dat alle huisartsen van de groep Nunspeet betrokken zijn bij de terminale zorg, groot deel van ons vak, zowel thuis als in hospice. Voor sommige patiënten is het niet mogelijk vanwege (intensieve) verpleegkundige zorg om thuis te kunnen blijven in de laatste dagen van hun leven. Het hospice biedt dan een veilige en vertrouwde plaats voor zowel de patiënt als de familie.

Het feit dat de hospice als organisatie gedragen wordt door de plaatselijke Nunspeetse gemeenschap als ook omliggende gemeentes, zowel praktisch (vrijwilligers !) als ook financieel, is de basis van het kunnen functioneren van De Regenboog.

Graag wil ik daar als bestuurslid, vanuit mijn professie, in meedenken op organisatorisch niveau; naast mijn dagelijkse praktische zorg voor patiënten tijdens hun verblijf aan het Potsgildewegje.

Boekentips

Deze keer twee boeken van Riet Fiddelaers, zij is trainer, adviseur, opleider en rouw therapeut. Zij staat naast mensen om de impact van verlies en trauma in hun leven te onderzoeken en hierin een stap te zetten.

Ik zal je ooit vergeten.

Dit herinneringsboek kan kinderen helpen bij het verwerken van hun verdriet.

Zij kunnen erin vastleggen wat er gebeurt als iemand, die belangrijk is voor hen, overlijdt.

Natriltijd.

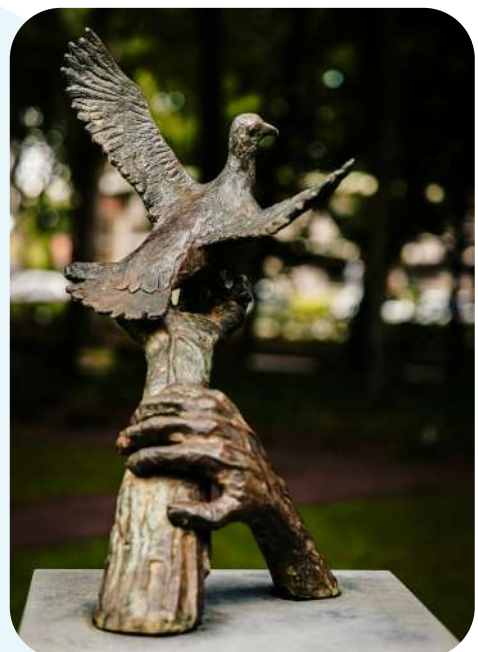
Dit boek is geschreven voor iedereen die geconfronteerd wordt met stormen in het leven, voor mensen die moeten buigen voor het lot waar ze niet om gevraagd hebben.

Giften

Het hospice voelt zich enorm gedragen door ondernemers, kerken en acties die worden gehouden door verenigingen of andere persoonlijke initiatieven.

Zo mochten we de afgelopen periode verschillende giften ontvangen van: Hellebrekers, de Koren; Salvatori en Bon Amore in Elspeet en Franken autobedrijf.

De giften komen allemaal ten goede voor de gasten. Zo is de tuin opnieuw aangelegd door PLUK Hoveniers, staat er een mooi kunstwerk in de tuin die is ontworpen door kunstenaar Dick Verheij. Verder is er een langgekoesterde wens in vervulling gegaan, namelijk de aanschaf van een piano bij Muziekhuis Souman.

Tips voor een website met informatie over de laatste levensfase:

<https://www.npvzorg.nl> Het thema: vragen rondom het levenseinde.
<https://www.patiëntenfederatie.nl>

Ervaring van een stagiair

Mijn laatste stage van de opleiding hbo-verpleegkunde heb ik gelopen bij De Regenboog. De stage-ervaringen die ik tot voorheen had gehad waren in de thuiszorg en in het ziekenhuis. Het hospice was voor mij dus weer een heel andere en nieuwe setting.

De vraag die ik de laatste maanden vaak kreeg was 'is het niet ontzettend verdrietig en zwaar om in een hospice te werken?' Veel van de andere medewerkers zullen deze vraag waarschijnlijk wel herkennen. Het hospice is zeker een plaats waar je mensen ziet worstelen met de fysieke achteruitgang, met pijn, verlies, afscheid nemen en soms onbegrepen wegen. Maar het hospice is ook een plek waar in dankbaarheid wordt gereflecteerd op het geleefde leven, waar gasten vertellen over hun hoop op een betere toekomst in het leven na de dood, waar mooie en waardevolle gesprekken plaats vinden tussen vader en zoon, oma en kleinkind. En, durf ik het zeggen, een plek waar vaak wordt gelachen.

Daarnaast kan je als hulpverlener ook veel betekenen om iemand zo goed mogelijk te ondersteunen in de laatste fase van het leven. Maar iets wat me is bij gebleven is dat er gasten waren die een hulpvraag hadden die verder ging dan enkel de praktische hulp. Eén van de grote behoeftes die ik bemerkte was de vraag om nabijheid en een luisterend oor. Deze hulpvragen werden niet direct gesteld, maar er was weinig voor nodig om ze te bemerken. Of ik nog niet even zou kunnen blijven zitten om een verhaal te horen, om een hand vast te houden of bij iemand te zitten tot hij/zij in slaap viel.

Gedicht

Ik stond voor hoge bergen
kon er niet omheen
zover mijn oog kan reiken
stond is er heel alleen

Tot ik besepte dat die bergen
symbolisch voor mijn leven waren
en de obstakels die er lagen
mijn zorg en moeiten saam vergaren.

Ik wist ineens heel zeker
mijn hulp komt van mijn Heer
ik hoef niet over bergen
Hij haalt ze voor mij neer

(Thomas Jacobsen)

Potsgildewegje 3, 8071 WP Nunspeet | 0341 250 962 | info@hospicenunspeet.nl
of bezoek ons via de

www.hospicenunspeet.nl

@hospicenunspeet

@hospicenunspeet